

XXXIV. tečaj.

V Kamniku, december 1917.

12. zvezek.

P. BLANKO:

Svetogorski Materi milosti.

Sovražna nam sila je strla ognjišče,
na tisoče plaka goriških sňov — —
žaluje nad nami preljubo svetišče,
glasovi so vtihnili milih zvonov . . .

O Mati Marija, tvoj dom v razvalinah!
Svetišče nekdanje ti kliče v nebo:
daj, zberi svoj rod po višinah, nižinah,
spet dvigni ga k sebi z mogočno roko!

P. EVSTAHIJ:

Pozdravljena, Brezmadežna!

Pozdravljena, najlepša roža,
enake vsadil ni Gospod,
njegovo solnce te obkroža,
razliva žarke vsepovsod.

Pozdravljena, ti luč blesteča,
ki jasni nam oznanjaš dan,
v toploti tvoji plava sreča
in kliče: „pridi sem, zemljan!“ —

Pozdravljena, skrivnostna žena,
ni črna te zadela noč,
ti njiva vekomaj zelena,
tvoj sad — življenje, sladka moč.

P. BONAVENTURA RESMAN:

Šola trpljenja.

Sv. pismo in trpljenje.

a bolniško posteljo prikovan je bil mladi častnik Ignacij; huda poskušnja to za posvetnega človeka, božja previdnost jo je pripustila v dušno njegovo korist, v korist sv. cerkve. Do tedaj navezan na svet in svetne blaginje, vzame na bolniški postelji v roke knjigo nabožne vsebine; posledica je bila njegovo popolno spreobrnjenje, sv. cerkev je dobila v njem ustanovitelja Jezusove družbe. Kakor sv. Ignaciju, se je zgodilo že marsikomu. V hudi poskušnji je vzel v roke kako dobro knjigo, ki ga je popolnoma predrugačila. Trpljenje vzame človeku tek do jedi, popravi mu pa okus glede dušne hrane. V trpljenju seže človek rad po resnobni knjigi, ne mara za prazne marnje posvetnih knjig, zlasti pride v trpljenju pri marsikomu v veljavo knjiga vseh knjig, sv. pismo. In kako izvrsten raziskovavec in razlagavec sv. pisma je trpljenje. Dosti mest sv. pisma je moči prav umeti le, če trpljenje pove svojo sodbo, še le če trpljenje potegne človeku mreno z oči, se odpro bogati zakladi njegovemu očesu, ki so spravljani v sv. pismu. Kolikor več skušnje ima kdo v trpljenju, toliko bolj zna ceniti veliki božji blagodar sv. pisma.

Kako so Judje cenili sv. pismo, črpali tolažbo iz njega, se bere v 1. knjigi Makabejcev. Judovski prvak Jonatan je pisal Špartancem, s katerimi je hotel obnoviti zvezo: „Dasiravno mi teh reči — zveze in prijateljstva z vami — ne potrebujemo, ker imamo v tolažbo sv. knjige, ki so v naših rokah, smo vendar k vam poslali ponavljat bratovščino.“ (12, 9.)

Tudi sv. Pavel govori v listu do Rimljanov o tolažbi, ki jo daje sv. pismo: „Karkoli je pisano, pravi, je pisano v naše poučanje, da imamo po potrpežljivosti in tolažbi pisem upanje.“ (15, 4.) V sv. pismu, hoče reči, je silna množina lepih nauk, obljub, predpodob, ki pozivljejo h potrpežljivosti, potrpežljivost je pa najbolj trdna opora upanja; tolažba, ki jo v obilni meri ponuja sv. pismo, krepi upanje, da le-to pomaga človeku zmagati tudi najhujše zopernosti.

Mej sv. knjigami stare zaveze hranijo največ tolažbe trpečim knjiga psalmov in knjige prerokov. Ni je nadloge, stiske, hude poskušnje, ki ne bi bilo zdravila za njo v teh prelepih, od Boga samega navdihnutih spisih. Kakor silni gorski potoki prihajajo sicer na dan na več mestih pojavi bolesi, žalosti, tožeb; končno pa jih speljejo sv. pisavci čez jez spokornega duha, pripoznanja lastne krivde, v mirno strugo vdanosti v sv. voljo božjo.

Mej cerkvenimi učniki poveljuje zlasti sv. Janez Križostom sv. pismo. Ker je imel bogato izkušnjo v trpljenju, povdarja zlasti veliko tolažbo, ki jo ponuja sv. pismo vsem žalostnim. Dobro poznanje sv. pisma imenuje pristanišče prosto viharjev, nezavzetno trdnjavo, bojno opravo, ki je ni moči predreti, mir srca, ki ga ni moči skaliti, sladko veselje, ki se nikdar ne da zagreniti. Listje drevja, ki služi ovčičam v brambo pred pekočim solncem, kliče sv. govornik, jim ne stori tako dobro, jim ne daje bolj zaželjene sence, jim ne prinese slajšega pokoja, kakor okrepča in poživi branje sv. pisma žalostna srca s tem, da omili silo bolesi in ji odvzame strupeno želo, s tem da prinese mir, milejši, slajši od še tako hladne sence. In to ne le pri zgubi premoženja, otrok, pri podobnih hudih poskušnjah, tudi kadar grešno breme tlači srce, prinaša branje sv. pisma veliko tolažbo. Naj stiska človeško srce še tako huda nesreča, iz sv. pisma je moči dobiti zmirom protistrup, ki prežene še tako gosto meglo nesreč. Naj ti ne bo zadosti to, da v cerkvi poslušáš sv. branje; tudi doma vzemi v roke sv. pismo, z veliko vnemo ga rabi v svojo korist. Nekaj prijetnega za oko je zeleni travnik, piše na drugem mestu, nekaj prijetnega vrt s cvetjem in sadjem, veliko prijetniše je branje sv. pisma. Tam veneče cvetlice, tu sveže, žive misli; tam pihlja vetrič, tu veje dih sv. Duha; tam pojo črički, tu preroki. Vrt zavisi od letnega časa, sv. pismo je jeseni in poleti enako sveže, enako plodonosno.

Pretrsljivo opisuje sv. Avguštin vtisek, ki so ga napravili nanj psalmi po njegovem spreobrnjenju. Vpil je, piše v svojih izpovedih, od ginjenja, ko je bral psalme, ogenj sv. navdušenja ga je prešinjal, tako je plamtel navdušenja, da bi jih najrajši popeval vesoljnemu svetu; pomiloval je vse, ki ne znajo za to tako milosti bogato zdravilo, ali ki v svoji zaslepljenosti zametujejo zdravilo, ki bi jim moglo prinesiti zdravje — strah, pravi, ga je prešinjal, ob enem pa ga je prevevalo radostno upanje. V drugem svojem spisu piše ta veliki cerkveni učenik: sladkost sv. pisma

nam je dobri Bog naklonil, da vzdržimo v puščavi človeškega življenja. Le pristopi k mizi Gospodovi, k pojedini sv. pisma, ali glej, da boš imel svatovsko oblačilo, to je ljubezen do Boga in do bližnjega.

Skušnja trpljenja in modrost trpljenja starega zakona se najlepše razodeva v osebi velikega trpina potrpežljivega Joba. V pretresljivih tožbah opisuje Job v pesniški obliki ne le svoje gorje, temuč gorje vesoljnega človeštva. Razodenje stare zaveze ne daje tolike jasnosti glede trpljenja, kakor nova zaveza, ki nam je v Jezusu Kristusu tako lepo rešila celo vprašanje o trpljenju. V Jobovi knjigi je popisano, kako se neizrekljivo bridko poskušana duša stopnjema dviga višje in višje v spoznanju in sodbi o pomenu in ceni trpljenja. V pesniški obliki je popisana rešitev vprašanja: zakaj trpljenje? Od mračne jeze nad trpljenjem, od obupa radi trpljenja, od mnjenja, da je trpljenje poslano le v kazen, pride končno do spoznanja, da trpljenje očiščuje človeka, da služi Bogu v vzgojni pripomoček, da v trpljenju pokaže človek trdnost svoje vere, svojo zvestobo do Boga. Job je človeštvu lep zgled, kako treba prenašati trpljenje, seveda ga neskončno nadkriljuje naš vzor v trpljenju v novi zavezi — Jezus Kristus.

Z Bogom se sprehajam po raj, pravi sv. Ambrož, kadar prebiram sv. pismo. Če prebiraš pazljivo, s pobožno zbranostjo sv. evangelij, ti bo, kakor bi bil z učenci tovariš Jezusov, sam na sebi boš skušal, da prihaja tudi še sedaj od Gospoda moč, ki vse ozdravi, (Luk. 6, 19.) osladi tudi najbridkejšo trpljenje. V grenkih poskušnjah življenja išči torej božjega Zveličarja v najlepši knjigi sv. pisma — v sv. evangeliju, kmalu se ti bo pridružil, kakor nekedaj učencema na potu v Emavs; kakor njima, bo govoril tudi tebi: „in ti si žalosten?!“ Sam ti bo odkril pomen pisem, in če bo temno — bo ostal pri tebi.

O vseh knjigah sv. pisma veljajo besede prerokove: „Z gora kaplja sladkost in s hribov teče mleko, po vseh strugah Judovih teko vode; studenec vre iz hiše Gospodove in moči trnjevo dolino.“ (Joel 3, 18.) Zlasti velja le-to o sv. evangeliju, ki s svojimi tolažljivimi nauki moči našo trnjevo dolino, da ne omagamó bedni potniki, ki po njej potujemo; prav posebno pa veljajo prerokove besede o najlepših mestih sv. evangelija, ki nam v njih sporoča sv. Janez poslovitev Gospoda od svojih učencev. (Jan. 13—17.) Tu resnično teče v potokih tolažba milejša nego balzam, krepkejša

nego najboljša pijača, čistejša, neizčrpljiviša nego bistri gorski potoki. —

Sv. pismo je knjiga tolažbe, ki nam jo je podaril naš Gospod Jezus Kristus in Bog naš Oče, ki nas je ljubil in nam je dal večno tolažbo in dobro upanje v milosti. (II. Tes. 2, 15.) Hvaljen bodi Bog in Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe, ki nas tolaži v slednji naši nadlogi. (II. Kor. 1, 3. 4.)

Lastna krivda.

Vsaka stvar mora imeti zadosten razlog ali vzrok svojega bivanja, uče modroslovci; nič ni, nič se ne zgodi brez zadostnega vzroka. Če velja to o vsem, mora veljati tudi o trpljenju, tudi trpljenje mora imeti svoj vzrok, da je na svetu. Kaj je tedaj vzrok trpljenja?

Ni je stvari, ki bi bolj spravila posvetnega človeka iz ravnotežja, kakor če ob enem imenuješ trpljenje in njega vzrok ali krivdo, ali če si celo tako predrzen, da spraviš oboje, trpljenje in krivdo v vzročno zvezo. Zato zlasti svet napada krščansko prepričanje o trpljenju, zato je mej drugim zoper Kristusovo vero, ker krščanstvo le-to uči o trpljenju. Neverni svet bi rad postavil trpljenje popolnoma onostran vsega hudega in dobrega. Toda onostran dobrega in hudega, tako je nekdo dobro pripomnil, je edino — norišnica.

Vsako zvezo mej krivdo in trpljenjem tajiti je velika zmota. Že vsakdanja skušnja uči, da je silno veliko tacega trpljenja na svetu, ki ima svoj vzrok v zlorabi človeške volje, v raznih strasteh, v razuzdanosti. Skušnja uči, da jih ima premnogo, ki jih je obiskalo trpljenje, dovolj vzroka klicati s spokornim Davidom: „Zla me obdajajo, katerih ni števila, moje pregrehe so me popadle.“ (Ps. 39, 13.) Skušnja uči, da je dosti trpljenja na svetu po krivdi ljudi samih.

Kajpada nočemo s tem prav dati trdosrčnim Jobovim prijateljem, ki so menili, da zakrivi prav vsako trpljenje človek sam, da je vsako trpljenje posledica velikih grehov; hočemo le opozoriti na lepo soglasje mej krščanskim naukom o trpljenju in vsakdanjo skušnjo. Tako skušnja kakor krščanstvo uči, da ima največ trpljenja svoj vzrok in vir v krivdi in grehu, da je tudi dandanašnji krivda in greh poglobitni vir trpljenja, da imajo vsi ljudje več

ali manj trpeti na posledicah krivde in greha, ker ga ni človeka popolnoma prostega krivde in greha.

To so pa grenke resnice, kajne, na videz bolj pripravne trpljenje shujšati, nego omiliti. Ali, resnice so, in tudi tu velja: resnica vas bo osvobodila. Krščanstvo ima tem manj povoda za molčavati jih ali olepšavati, ker ume iz trpkosti teh resnic napraviti izvrstno zdravilo; odvzame namreč zvezi mej krivdo in trpljenjem prekletstvo, s trpljenjem daje zadoščenje za krivdo, trpljenje spravi v milostipolno zvezo s Kristusovim trpljenjem. Svet taji zvezo mej grehom in trpljenjem, krščanstvo napravi mej obema lepo poravnavo.

Sin božji je vzel na se grehe sveta, s svojim trpljenjem je zadostil za nje. Kristusovo trpljenje je imelo tedaj tudi krivdo za vzrok; Gospod je pa napravil iz posledice krivde — iz svojega trpljenja — spravo za krivdo. V vsem je naš vzor, tudi v tem naj bo! Naj nas tedaj obišče veliko ali majhno trpljenje, nič boljšega ne moremo storiti, kakor trkati na prsi in klicati: mea culpa, moj greh, moja krivda! To je tisočkrat boljše, bolj odkritosrčno, bolj koristno, bolj vredno človeka, nego igrati vlogo vžaljene nedolžnosti, jeziti se, češ, krivica se mi godi.

Vsako trpljenje ti bodi migljaj, da pogledaš v svojo notranjost. Ako zapaziš, da je bila lastna krivda vzrok trpljenja, zapusti staro, krivo pot. Če to storiš, te trpljenje ni zastoj obiskalo, znabiti se bo samo odstranilo, ko je doseglo namen, v katerega ti je bilo poslano. Če se ne odstrani, bo srčno kesanje oprostilo tvoje trpljenje krivde, trpljenje bo spremenilo tvojo naravo, iz zla bo postalo dobrina, bo s teboj delalo na tvojem npravnem očiščevanju.

Kaj pa storiti v slučaju, če ne moreš najti v svoji notranjosti vzroka svojega trpljenja? Potem naj ti bo trpljenje resen opomin k ponižanju samega sebe pred Bogom, naj ti kliče: iz srca se kesaj grehov svojega življenja, daruj Bogu svoje bridkosti v zadoščenje za svoje grehe. V tem duhu ima nositi trpljenje po popolnosti hrepenéča duša, da ji trpljenje v moči Jezusovi zbriše krivdo, da so skesane solze, pomešane s krvijo Kristusovo, za njo zdravilni balzam.

„Noč in dan me je težila tvoja roka; spreobrnil sem se v svoji nadlogi, ko je trnek v meni tičal. Svoje pregrehe sem ti naznanil, in svoje krivice nisem skrival. Rekel sem: spoznal bom zoper sebe svojo krivico Gospodu; in ti si mi odpustil hudobijo

mojega greha.“ (Ps. 31, 4. 5.) Dosti jih bo imelo vzroka dovolj soglašati s to hvaležno, veselo izpovedjo psalmistovo.

„Ali jaz ne najdem v svojem srcu in življenju resnično nobene krivde, ki bi jo mogel spraviti v zvezo s svojo bridko osodo, za katero bi imel zadoščevati s svojim trpljenjem.“ — Potem se bojim, da spadaš v ono hišo, ki edino stoji onostran vsega dobrega in hudega. Mej svetnike se gotovo ne smeš prištevati, zakaj, od le-teh ni noben tako mislil in govoril.

„Skusi me, o Bog in preglej moje srce, izprašuj me in spoznaj moje steze! in glej, če je v meni pot krivice in me pelji po večnem potu,“ (Ps. 138, 23. 24) če treba po kamenju in trnju!

P. SALVATOR ZOBEC:

Življenje sv. Klare Asiške,

device II. reda in prve učenke sv. Frančiška.

(Konec.)

12. Klarino poveličanje po smrti.

est o Klarini smrti se je hitro razširila po mestu Asizu, odtod po celi Umbriji in še bolj daleč na okrog. Sprva je vsakega osupnila in pretresla, pa misel na njeno sveto življenje je pregnala strah in žalost. Ljudje so v trumah hiteli proti Sv. Damijanu, kmetje so odložili delo na polju, matere so vzele otroke v naročje in vsi so hoteli videti ubožno redovnico, ponižno devico, mrtvo hčerko bogatih Scifov, novo svetnico mesta Asiza. Prizori, ki so se dogajali pred 27. leti ob smrti sv. Frančiška, so se sedaj ponavljali. Stari in mladi, od blizu in daleč, vse je bilo na nogah, vsi so govorili o velikih čednostih matere Klare in so trdili, da je že sedaj velika svetnica v nebesih, da že prosi za nje in za domovino, ter so se priporočali njeni priprošnji.

Že prvi dan so se nabrale tolike množice okoli ubožnega samostana in neznatne kapelice sv. Damijana, da je bila javna

oblast prisiljena zbrati večje število vitezov in oboroženih vojakov, ki so stražili zvečer, celo noč in drugi dan pri mrtvaškem odru in okoli samostana, ter so skrbeli za red, da se niso pripetile kake nesreče in da se niso ljudje lotili Klarine obleke in trupla, hoteč odnesti kaj od tega domov, ko dragoceni spominek in svetinje. —

Drugi dan so se zbirale množice že pred solnčnim vshodom in so s še večjo navdušenostjo poveljevali Klarina dela. Rimski dvor je napovedal, da se hoče vdeležiti pogreba. Sam sv. oče papež je prišel nekaj pred deveto uro v spremstvu kardinalov in vseh odličnih Asižanov v kapelico sv. Damijana. Ob devetih so bile napovedane molitve za mrtve in pogreb. Sporočilo pravi, da je bil papež mnenja, naj se ne pojo molitve za mrtve, ampak one v proslavo devic, kakor bi bil hotel Klaro že sedaj za svetnico razglasiti, preden je bila pokopana. Pa kardinal Rajnald, zaščitnik frančiškanskih redov in odličen častivec matere Klare, je svetoval, naj se z razglašenjem za svetnico polagoma po pravilih postopa. Inocencij IV. se vda in ukaže, naj pojo molitve za mrtve.

Po končanih molitvah povzame besedo ravnokar imenovani kardinal Rajnald, razlagaje besede: „Ničemernost čez ničemernost in vse je ničemernost.“ Povdarjal je, da je Klara v celem svojem življenju potrjevala resnico teh besed. „Ničemernost čez ničemernost!“ je klicalo osemnajstletno dekle in se odpovedala svetu in bogastvu stopivši v samostan; isto je govorila v delih proseč pri rimskem sedežu, naj ji dovoli živeti v najstrožjem uboštvu, v nedosegljivem mrtvenju, v nepretrganem postu in pogostem bičanju. Ničemernost čez ničemernost nam oznanjuje tu na mrtvaškem odru itd. Oh kako nas osramoti, ko vidi, da jo zavidamo za njeno sedanjo srečo, pa nočemo prevzeti truda, da bi jo posnemali, ko si domišljamo, da bomo prišli do istega cilja, pa hodimo po drugem potu, kakor je hodila sama... Besede kardinalove so segle silno globoko, posebno ker je sam zelo strogo živel in je znal vplivati na čuvstvo srca.

Dogovorjeno je bilo, naj bo Klara pokopana v Asizu, kakor sv. Frančišek. Sicer so imele sestre pri Sv. Damijanu pravico zahtevati, naj počiva truplo njihove ustanoviteljice in matere v domači kapelici sv. Damijana, pa v Asizu bo našla lepši grob in Asižani, ki so bili tudi ponosni na Klaro, svojo domačinko, so namerjali Klari sezidati na njenem grobu krasno cerkev in poleg nje za sestre nov samostan v mestu. Kedo bi se branil take po-

nudbe? Vrh tega tudi sv. Frančiška niso pokopali pri Porcijunkuli, kjer je živel, ampak so ga prenesli v Asiz. Naj torej Klara tudi po smrti sledi svojemu voditelju in očetu ko njegova najzvestejša učenka. Skupaj sta živela za Boga, skupaj oznanjevala božjo ljubezen, naj tudi po smrti počivata skupaj v eni cerkvi!

Po končanih molitvah v cerkvi so dvignili najbolj častitljivi redovniki sv. Frančiška truplo sv. Klare na rame in so je nesli v slovesnem sprevodu mej petjem in godbo v spremstvu mnogobrojnih množic ljudi, meščanov, duhovnikov, kardinalov in svetega očeta papeža od Sv. Damijana po mestu Asizu v cerkev sv. Jurija, kjer je bilo pokopano pred 27. leti truplo sv. Frančiška. Tu so Klaro položili poleg serafinskega očaka. Preprosta kapela je bila pa premajhna za velike množice, ki so romale na Frančiškov in Klarin grob. Zato so takoj začeli zidati novo cerkev, veličanstven božji hram s samostanom za redovnice sv. Klare. Čez sedem let je bila dodelana. V to cerkev so prenesli leta 1260. truplo svete Klare, ki so je našli popolnoma nestrohnjeno. Bila je v grobu, kakor bi spala. Položili so jo v novi cerkvi globoko pod veliki altar v kamenito rakev. Pokopali so pa poleg nje tudi Agnezo, Amato in nekatere druge sestre sv. Klare. Cerkev in samostan so nadalje imenovali po sv. Klari; posvetil jo je papež Klemen IV. z veliko slovesnostjo v letu 1265.

Po smrti sv. Klare se je na njenem grobu zgodilo več čudežev. Tu jih omenimo le par s prav kratkimi besedami.

Blizu mesta Spoleto je živel mladenič imenovan „lepi Jakob“ (Giacobello), ki je bil ubog in že 12 let popolnoma slep. Ko je nekega dne zelo nevarno padel, je obležal in na mestu zaspal. V spanju se mu prikaže lepa gospa in pravi: „Lepi Jakob, kaj pa delaš? Zakaj ne prideš k meni v Asiz po zdravilo, ki je želiš?“ Ko se mladenič prebudi, pripoveduje dvema drugima slepima tovarišema, kar je videl in slišal. Ta dva mu povesta, da je v Asizu umrla neka redovnica v veliki svetosti in da se na njenem grobu godijo čudeži. Pa kaj koristi to ubogemu slepcu, ki nikamer ne more in nima človeka, da bi ga peljal v mesto, ki leži daleč odtod? Po daljšem prevdarjanju se spravi na pot v Asiz. Okoli sebe tipa, vleče na ušesa vsak glas, vprašuje in se pomika pod vodstvom božjim dalje proti Asizu. Prvo noč ima isto prikazen na potu, kakor jo je imel doma; njegovo zaupanje se še bolj vtrdi. Drugi dan zvečer pride v Asiz. Pri cilju je, pa ga doseči ne more. Tujec je, ubog in slep, nihče se ga ne usmili; prvi

dan ni prišel do groba, kjer bi lahko zadobil pogled, upa, da bo naslednji dan bolj srečen. Vleže se prav blizu cerkvenih vrat k počitku, da bo zjutraj mej prvimi v cerkvi. Pa sreča mu tudi zjutraj ni mila. Ljudje so na vse zgodaj prišli pred cerkev in ko se vrata odpro, ga prehitijo. Tedaj začne prositi, naj ga pustijo h grobu, pa najde na veliko žalost le gluha ušesa. Nazadnje začne glasno vpiti in prositi. Ljudje se začno odmikati, slepec pride do groba. Tu sezuje črevlje, ker je kraj svet, dene si okoli vratu spokorni pas, ginjen začne tipati in poljubovati kamen groba sv. Klare in moli poln zaupanja. Po goreči molitvi se vzdigne — on vidi. Glasno se zahvaljuje za veliko dobroto svoji pomočnici. Vsi so se čudili in hvalili Boga, ki je razodel svojo moč na priprošnjo sv. Klare.

Nekemu Janezu Martini je bila v vojski mej mestoma Perudžo in Folinjo roka zdrobljena. Povsod je iskal pomoči, pa brez uspeha. Že je bil na tem, da si da roko odrezati, kar se spomni na sv. Klaro, ki je že mnogim pomagala. Napravi obljubo romati na njen grob, in če ozdravi, darovati nji na čast iz voska narejeno roko. Zaupanje mu je rastlo. Napraviti da obljubljeni roko iz voska in gře na Klarin grob, kjer prav goreče moli in položi svoj obljubljeni dar. V trenutku je bila roka popolnoma zdrava. —

Dvema materama, katerih dva otroka sta imela od rojstva sem skrivljene noge in čudno zavite ude, sta obadva na Klarinem grobu hipoma ozdravela. Nekemu očetu, čigar sin je v treh letih tako močno shiral, da je mogel hoditi le še ob palici in za katerega ozdravljenje bi bil nesrečni oče rad dal vse svoje premoženje, je sv. Klara na ponižno prošnjo bolnika takoj ozdravila, ko je obiskal njen grob.

Zgodovinar Vading našteva še veliko družih ozdravljenj in čudežev, ki so se zgodili na grobu sv. Klare in drugod na njeno priprošnjo.*

Ker je papež Inocencij poznal sveto življenje ponižne Klare in ker jo je Bog poveličeval s čudeži že v življenju, še veliko bolj pa po smrti in ker je bila splošna želja vseh, naj se Klara razglasi za svetnico in se izroči javnemu češčenju, zato je papež pisal 18. oktobra 1253. leta škofu v Spoletu pismo, v katerem mu naroča, naj skrbno preišče vse, kar se sporoča iz življenja in o

* Wadding III. 305 in dalje.

čudežih opatinje Klare pri sv. Damijanu in naj vestno in resnično odgovori na vprašanja, ki so pismu priložena. Škof je šel 24. novembra z najbolj izvedenimi, pobožnimi in učenimi bogoslovci v samostan sv. Damijana in je tam zaslišal vse osebe po vrsti, ki so morale pred komisijo izpovedati, kar so vedele iz življenja svoje opatinje. — Ravno tako je dal škof zapisati, kar so vedeli povedati meščani iz Asiza, ki so svoje besede s prisego potrdili.

V začetku naslednjega leta so vse razne zapisnike spravili skup in jih poslali v Rim. Pa papež Inocencij, ki je Klaro poznal, ki jo je na smrtni postelji obiskal, se vdeležil njenega pogreba in je slišal o čudežih na njenem grobu, je šel kmalu za Klaro v večnost in ni mogel končati začetega dela, da bi bil Klaro za svetnico razglasil. Ta čast je bila prihranjena Klarinemu najboljšemu prijatelju, zaščitniku Frančiškovih redov, kardinalu Rajnaldju, ki je sledil Inocenciju IV. na papeškem prestolu pod imenom Aleksander IV.

Klara je bila slovesno mej svetnike prišteta ravno dve leti po smrti, 11. avgusta 1255. leta, njen spomin se pa obhaja 12. avgusta. Od tistega časa dalje se obhajajo nji na čast sv. maše, se molijo cerkvene molitve in kličemo: „Sv. Klara, prosi za nas!“

Omenili smo že, da je bila sv. Klari na čast sezidana v Asizu nova cerkev, kamer so prenesli iz cerkve sv. Jurija njeno truplo in je pokopali pod veliki altar.

Tukaj je mirno počivala šeststo let. Leta 1850. so na splošno željo grob odkopali in so dvignili njene ostanke ter jih z velikimi slovesnostmi izpostavili v javno čiščenje. Na mestu groba sv. Klare je napravljena lepa v dragocen marmor oblečena kapelica, ki velja za slavno svetišče v Italiji.

Tebi, o sv. Klara, v čast, nam v spodbudo, so napisane te vrste. Mi občudujemo tebe in tvoje čednosti, ti pa prosi za nas, da te bomo posnemali in se enkrat s teboj veselili na veke! —

P. REGALAT ČEBULJ:

Kako naj vzgajamo mladino za resnicoljubnost.

(Konec.)

3.

tem, da zatiramo laž, smo za resnicoljubnost otrok že mnogo storili. Toda še ne vsega. Kedor hoče, da bo imelo njegovo delo trajne vspehe, mora mladino tudi z versko vzgojo v dobrem vtrjevati ali vzgajati za neupogljiv krščanski značaj. Tako uče vsi veliki pedagogi ali vzgojeslovci. Tudi nekatoliški. Prav to potrjuje vsakdanja skušnja. Kako naj torej s pomočjo vere vzgajamo mladino za resnicoljubnost?

Predočujmo otroku verske nagibe, ki naj ga odvrčajo od laži in vtrjujejo v resnicoljubnosti. Poživimo v njem zavest o pričujočnosti božji in angelja variha. Neskončno sveti Bog ljubi resnico, zoperna mu je pa laž. Sveto pismo pravi: „Lažnive ustnice so Gospodu gnusoba.“ (Pregov. 12, 22.) Opozorimo gojenca na lepoto duše, ki je še ni ognusila laž in hinavščina. Naslikajmo mu škodo, ki jo naredi na duši vsaka laž. Sicer so otroške laži le mali greh. Vendar so žaljenje božje in grd madež na duši. Vsaka tudi majhna laž odkrhne od duše nekaj dobrin, nekoliko dušnih moči. Polagoma jo zapelje celo v večje laži. Opomnimo otroka, da vsako sveto obhajilo njegov jezik vnovič posveti. Zato ga ne sme oskruniti z lažjo. Vzbučajmo v mladini ljubezen do resnice z različnimi zgledi iz življenja svetnikov, posebno marternikov. Zanetimo v otroški duši ljubezen do trpečega Jezusa. Srce, ki se oklene križane Ljubezni, mora sovražiti laž ter čislati resnico.

Vzbučajmo in gojimo v otrocih duha molitve. Molitev je v človeškem življenju silnega pomena. Zato je tudi prepotrebno in uspešno sredstvo pri vzgoji za resnicoljubnost. Opozarjajmo otroke, naj vedno opravljajo svojo jutranjo in večerno molitev. Pazimo, da bodo to res tudi izvrševali. Naučimo jih, kako naj zjutraj naredi primerne sklepe, ter kako naj zvečer izprašujejo vest. Koliko dobrega lahko v tem oziru store vnete tretjerednice! Posebno pri takih družinah, ki se za versko vzgojo svojih otrok

bolj malo brigajo. Pošiljajmo mladino k sv. maši. Ne samo, kadar zaukazuje cerkvena zapoved, mariveč, ako je mogoče, tudi v delavnikih. Ako otrok rad občuje v molitvi z Bogom, se mora navzeti božjega duha. In ta je? Duh resnice!

Ne smem prezreti najvspešnejših sredstev pri vzgoji za resnicoljubnost. Mislim svete zakramente. Vsakokratni vredni prejem sv. spovedi in sv. obhajila ne zmanjša samo nagnjenja k hudemu, ampak tudi voljo vtrdi v dobrem. Kadarkoli torej otrok dobro pripravljen pristopi k sv. zakramentu, vselej se njegova sprejemljivost za laž vsaj nekoliko zmanjša in oslabi. Nasprotno pa raste in se krepi njegova ljubezen do resnice. Čim bolj pogosto se to ponavlja, toliko večja je tudi resnicoljubnost. Ali se vam zdi to čudno? Bolj vam bo umljivo, ako pomislite, da se otrok po zakramentih Bogu najbolj približa. V sv. obhajilu se celo najtežje ž njim sklene. Ali ne bo to zedinjenje otroškega srca popolnoma upodobilo po Bogu? Ker pa Bog sovraži laž in ljubi resnico, bo tudi otroška duša zaštudila laž in se oklenila resnice. Da, v spovednici in pri obhajilni mizi se vzgajajo jekleni in pogumni krščanski značaji! Junaki, ki se samo Boga boje, strahu pred svetom pa ne poznajo. Zato govorijo resnico ter se obnašajo odkritosrčno, če bi jih tudi sovražil in preganjal ves svet. Blagor otroku, ki mu njegovi stariši ali vzgojitelji z besedo in še bolj z zgledom omogočijo in olajšajo pogosto prejemanje sv. zakramentov! Večje dobrote mu pač ne morejo skazati. Sicer to tudi njim samim zelo koristi, ker jim vzgojno delo močno olajša.

Ako je mladina s temi in podobnimi nadnaravnimi pripomočki v dobrem vtrjena, potem se bo veselo in vspešno premagovala. Premagovanje samega sebe ali zatajevanje je pa podlaga npravnega življenja, torej tudi resnicoljubnosti.

K sklepu še dve misli! Prvič, sv. Frančiška Saleškega nauk: „Krščanska mati, ne govori le s svojim otrokom o Bogu, ampak govori tudi z Bogom o svojem otroku!“ Mi bi rekli: „Ne uči samo otroka, temuč tudi moli zanj!“ To velja vsakemu, ki mu je Bog zaupal mladino, da jo vzgaja. Delaj za mladino z besedo in zgledom. Da bo tvoje delo uspelo, moli! Zlasti pri vzgojnem delu veljajo besede sv. Pavla: „Tedad ni nič, kateri sadi, in nič, kateri priliva, ampak Bog, kateri rast daje.“ (I. Kor. 3, 7.)

Drugič, opomin nekega znamenitega vzgojeslovca: „Matere, zelo važno je, da ne svarite in ne grajate zmiraj svojih otrok, ter jim ne vsiljujete venomer vse obupane npravnih resnic, ampak, da

se v Bogu zberete in svojih napak očiščujete. Tistega vzgojitelja, ki to stori, bo izvolila božja resnica, da bo vodnik plahi in blodeči duši na poti v nebo. Mati, ki le redko kedaj živi v večnem, ne bo vedno prav vodila svojega otroka. Sklenem ne toliko z željo: Gospod, poboljšaj vendar otroka; mariveč veliko bolj s prošnjo: Gospod, poboljšaj zlasti mene, da ga nekoč v tebi najdem. Le tisti bo mogel druge prav vzgajati, ki preobrazuje samega sebe po Kristusovih načelih.“*

Kakor hitro zapazimo pri otroku prva znamenja neodkritosrčnosti, se takoj vprašajmo, kaj ga pač zapeljuje v laž. Ko smo odkrili nevarnosti, ki skušajo otrokovo resnicoljubnost omajati, se ne vstrašimo nobenega truda, da jih odstranimo. Sicer pa vničimo že v kali vsak slab vpliv s tem, da vzgajamo otroka za krščanski značaj.

Omenjeno vzgojno delo, ki je mora spremljati velika ljubezen do mladine ter neomagljiva potrpežljivost stanovitno, izvrševati, takisto ne majhna gorečnost pri vzgoji ter neutrudljiva vstrajnost; vse to je kakor potrebno, tako tudi težko. Kaj nam je more olajšati? Gotovo ne najzadnje misel, da v naši mladini vzgajamo junake ter veliko število srečnih ljudi, ki bodo s svojo notranjo zadovoljnostjo tudi druge osrečevali. Hvaležna in navdušujoča je tudi zavest, da služimo Gospodu, ki je s svojim trudapolnim življenjem in z grenko smrtjo na križu zdrobil moč zmote in laži ter vpostavil kraljestvo vere in resnice. Tolažljiv in poživljajoč je slednjič spomin na besede večne in nezmotljive Resnice: „Kateri jih veliko podučujejo v pravici, se bodo svetili kakor zvezde na vse večne čase.“ (Dan. 12, 3.) Kar pa neskončno resnični in zvesti Bog reče, je res in kar obljubi, gotovo tudi izpolni.

* Dr. F. W. Foerster: »Na kaj naj se zlasti ozira pri domači vzgoji.« Reichspost, 1913. šte. 543, str. 17.

P. MARIJOFIL HOLEČEK:

Kažipot k popolnosti.

Vera — vir upanja.

ezus Kristus je po svojem velikem usmiljenju prerodil k večnemu življenju vse, ki so v božji moči ohranjeni po veri.“ (Prim. I. Pet. 1, 3—12).

Kdor veruje, upa. Kolikor močnejše kdo veruje, toliko trdnejše upa.

To opazujemo že v vsakdanjem življenju. Ako verujemo prijatelju, da nas ljubi, je naravno, da mu zaupamo in da upamo vanj. In kolikor bolj mu verujemo, toliko bolj se nanj zanašamo. Ako pa že naravna vera vzbudi naše zaupanje, čeprav nas to zaupanje večkrat vara, — če nas namreč prijatelj ne ljubi, kar se večkrat pripeti, potem se bomo pač zastonj zanašali nanj! — mora nadnaravna vera vzbuditi v naših srcih neomahljivo zaupanje v Boga, in sicer zaupanje, ki nas nikdar ne vara. Zato pravi psalmist: „V Bogu je moje zveličanje in moja slava; Bog je moja pomoč in moje upanje je v Bogu.“ (Ps. 61, 8).

Bog je večna Resnica, Bog je zvest v svojih obljubah.

Ljubi tretjeredniki! Vi verujete, da vas dobri, usmiljeni, vsemogočni in zvesti Bog neskončno ljubi. Ljubezen njegova ga sili, osrečiti vas in vse ljudi. Saj je ravno ta ljubezen nekako prisilila nebeškega Očeta, da ni popolnoma in za vselej zavrgel Adama in Eve in ž njima nas vse. Zato verujete tudi, da vam je to ljubezen in dobroto, usmiljenje in zvestobo nebeškega Očeta zagotovil s svojo smrtjo na križu Jezus Kristus. Vi verujete, da vas sveti Duh razsvetljuje, poživlja in kreпча. Vi verujete, da vas čaka po smrti nebeško veselje — plačilo vaše žive vere. Vera vam pa obenem tudi zagotavlja, da bodo deležni tega plačila le tisti, ki bodo vstrajali na hoji za Kristusom do konca.

Vi vse to verujete! In ne motite se. Saj vam je Jezus Kristus, Bog - Večna Resnica, osebno porok za resničnost razodetih resnic. Saj je dokazal verodostojnost svojega evangelija s svojim vstajenjem! —

„Če Kristus ni vstal, je . . . prazna vaša vera.“ (I. Kor. 15, 14.)

Saj spričujejo resničnost Kristusovega nauka nešteti mučeniki, čudeži in spoznavavci. Saj priča o resničnosti naše vere razum, ki ne najde nobenega pametnega in neovrgljivega protidokaza. Saj nam dokazuje božji značaj naših svetih resnic sveta Cerkev, ki jih ohranja, razlaga in širi, mir in sreča, ki zavlada v človeku, ako se resno oklene nauka Križanega in po njem živi.

Vse, nebo in zemlja, da, celo pekel nam kličejo, da so verske resnice, ki v nje verujemo, božje resnice in da je obljuba večne blaženosti, ki jo nudijo te resnice svojim spoznavavcem, obljuba neskončno ljubeznivega, dobrega in zvestega nebeškega Očeta!

Tudi vi, ljubi tretjeredniki, verujete vse to!

Kako ne bi potem upali?! Je-li mogoče, da ne bi stavili vsega svojega zaupanja v tistega, ki o njem govori kralj David: „Ti, o Gospod si nada moja“ (Ps. 90, 9) ... Moč svojo hranim pri tebi o Bog, ker si moj varih“ (Ps. 58, 10).

Varnostne odredbe predpisujejo, da se mora vsak novozgrajeni most preizkusiti, preden se izroči javnemu prometu. Pri prvi preizkušnji, kř se izyrši navadno s kakim zelo težko obloženim vozom, se vsi člani komisije zaneso na besede in izjavo inženirja-tehnika, ki je nadzoroval in vodil zgradbo mostu.

Nebeški Oče je tudi zgradil most, ki pelje iz smrtnega življenja v nesmrtno. Zgradil ga je po svojem edinorojenem Sinu, po Jezusu Kristusu, ki je „pot, resnica in življenje.“ Pot, ki vodi čez prepad mej zemljo in nebom, je pokazal Jezus s svojimi nauki in z zgledom. Bog, ki o njem poje kraljevi pevec: „On sam je moj Bog in moj rešitelj, da ne bom več omahnil“ (Ps. 58, 2.) je načrtal pot, ki vodi v srečno večnost, Bog, ki je govoril izrael-skemu ljudstvu: „Kdor vame zaupa, ga rešim in branim ga, kdor spoznava moje ime“ (Ps. 90, 13.) je sestavil in zgradil most, ki po njem lahko in varno hodimo in gotovo pridemo v srečno večnost!

Kdo ne bi Bogu zaupal?! Kdo se ne bi podal z zaupanjem na pot, ki pelje v srečno in večno blaženost in naj bo pot še tako strma, ozka, težavna in nevarna?! Saj „kdor stanuje v zavetju Najvišjega, prebiva v varstvu Boga nebeškega“ ... zakaj ... „s svojimi peruti ga senči, da bo zaupal pod njegovimi krili.“ (Ps. 90. 1—4).

Ljubi duhovni otroci sv. Frančiška! Ko smo govorili o prvi božji čednosti, o sv. veri, smo primerjali vero z mostiščem. Rekli smo, da je sv. vera mostišče duhovnega mostu, ki je visoko razpet nad prepadom, ki pogubonosno zija med to in onostranskim življenjem. O upanju pa smo trdili, da je mostnica, ki veže oba bregova. Kolikor močnejše je mostišče — vera —, toliko trdnejše so tudi mostnice — upanje. In kakor nam mostišče samo pravi nič ne koristi brez mostnic, tako nas tudi vera brez upanja ne bo zveličala.

Zato je neobhodno potrebno, da si pridobite tudi čednost upanja. In to ne bo težko! Saj je zato poskrbel že vaš Stvarnik sam. Obenem z vero je zasejal v vašo dušo, ko jo je ustvaril, tudi kal upanja. Posvečujoča milost božja, v kateri ste bili pri svetem krstu prerojeni, pa je oživila kal te božje čednosti v vaših dušah. Dolžnost vaša je torej, da to čednost, ko ste začeli spoznavati se in prišli do zavesti, vzgojite, da bo rodila one sadoev, ki jih Bog od nje in od vas pričakuje. Vzgojili pa boste to čednost, ako boste zanjo prosili in se v njej pridno in vstrajno vadili.

Obujajte torej, ljubi tretjeredniki, to čednost prav pogosto, posebno pri jutranji in večerni molitvi, pri prejemu svetih zakramentov, v skušnjavah in raznih dušnih in telesnih stiskah, ki jih gotovo ne pogrešate. Obujajte čednost upanja, kadar vas vznemirja pogled na preteklost, na slabosti in padce, ovire in zadržke vašega duhovnega napredka. Zatekajte se k tej čednosti, kadar vas straši misel na smrt, sodbo in negotovost večnosti. Zaupajte, kadar vas zapušča svet in ljudje, ali vas preganjajo, obrekujejo, sovražijo in sumničijo tisti, ki bi vas morali spoštovati in ljubiti.

S takimi vajami pa združite prisrčno molitev in prošnjo, naj vam Bog sam utrdi in okrepi to čednost, ki vam je — na zelo napornem ter nevarnem zemeljskem potovanju in v tako utrudljivem boju za venec večne slave nebeške — tako neogibno potrebna.

Vaš osebni trud, ki ga bo namakala čudotvorna in oživljoča rosa vaše ponižne molitve, bo gotovo rodil v vaših srcih ono trdno in neomahljivo zaupanje, ki izključuje vsako tudi najmanjšo dvojbo in h kateremu je spodbujal svoje ljudstvo že kralj David: „Zaupajte vanj, vsa srenja ljudstva; izlijte pred njim svoja srca; Bog je naš pomočnik na vekomaj.“ (Ps. 61, 9).

Otroci sv. Frančiška! Vaš sveti očak je zapustil v trdnem zaupanju na Boga vse, prav vse, da bi siromašen in ubog v posvetnih stvareh v toliko večjem zaupanju na Boga živel in Bogu zvesto služil. In ni se goljufal. Že tu na zemlji mu je Bog to njegovo popolno zaupanje obilno poplačal; toda veliko obilnejše ga je obdaril v nebesih.

Posnemajte svetega očaka tudi vi! Zaupajte in upajte trdno in neomahljivo. Saj zaupate in upate v Boga samega. Naj vas ne bega nobena stvar na svetu. V trdnem zaupanju na božjo pomoč in varstvo se pogumno, ali ponižno podajte na pot krščanske popolnosti, na pot „Hoje za Kristusom“ in prav gotovo boste prišli po duhovnem mostu svetega evangelija na oni srečni, blaženi breg, kjer bodo izginile vse nevarnosti, kjer se bo upanje, ki ste ga stavili v Boga, spremenilo v ljubezen — plačilo vašega upanja. Ne bojte se!

Prav gotovo boste prišli na ta srčno zaželeni cilj, zakaj potovali boste pod varstvom božjim. Zato se „vam ne bo treba bati ne nočnega strahu, ne puščice, ki po dnevu leta ne nezgode, ki po temi plazi. Tisoč jih bo padlo na vaši strani in deset tisoč na vaši desni, vam pa se ne bo približal sovražnik“ (Ps. 90, 5—7) — pa tudi če bi se približal, ga boste lahko prepodili, ker „Bog sam vas bo obdajal s ščitom svoje zvestobe.“ (Prim. Ps. 90, 1—4).

In zvonovi ne zvonijo več...

(Odlomek iz tretjereknega shoda v mariborski baziliki, dne 7. okt. 1917.)

Ljubi naši zvonovi ne zvonijo več. Stopili so iz zvonikov nazaj na zemljo, od koder smo jih nekoč dvignili s toliko slovesnostjo, tako srčnim veseljem. Od takrat so nam radostno oznanjevali nedelje in praznike, vabili so nas s slovesnim zvonjenjem k službi božji, in radostno so trepetala naša srca ob njihovem vabljenju, v dušo segajočem glasu. Oj mili zvonovi! — Ali marsikateremu so zapeli tudi slovó, ga spremili s svojim glasom k večnemu

počitku. — Zdaj so se oglašali in tožili več dni, ko so jih v zvoniku razbijali, peli so sami k svoji lastni smrti; našli so slaven in dragocen konec, — slaven in dragocen, ker so padli takorekoč kakor vojaki, kakor junaki za domovino, da nas s svojo smrtjo rešijo nesreče, zaprejo pot ljutim sovražnikom!

Mi ljubimo svoje zvonove in smo jih, lahko rečem, ljubili s srčno ljubeznijo. — Zvonovi sploh imajo poseben pomen v življenju vsakega kristjana, katoličana. Vse versko življenje je takorekoč združeno s petjem zvonov, ž njim se oživlja in dviguje verski čut. Ni bilo brez vzroka, da so sovražniki vere prepovedali zvonjenje v novo pridobljenih krščanskih deželah. Vedeli so, kaj so hoteli. Saj vsakemu, še tako ošabnemu neverniku, govori nekako na dušo, ako se oglasi mogočno zvonjenje iz zvonikov veličastne bazilike, ali pa tudi le vabljivo petje majhnega vaškega zvončka priproste cerkvice. Zbudijo se mu spomini davnih časov nedolžnosti in pobožne otroške dobe. In že marsikaterega izgubljenega sina je privabil zvon in ga pripeljal nazaj v očetovo hišo.

Petje zvonov je pa tudi posebno prikladno raznim dogodkom našega življenja kakor i menjajočim se praznikom cerkvenega leta. Kako ljubko pojejo na sveti Božič, kako veličastno so doneli ob Vstajenju in na sveto Veliko noč, kako tožno in očitajoče na Vseh svetnikov dan popoldne in na Dušno, kako žalostno k raznim pogrebom; res kakor bi zvonovi imeli dušo in nam govorili v srcé.

Da, mi ljubimo naše zvonove in srca naša vise na njih in se jih držijo trdneje kakor silne vrvi, s katerimi so jih gibali in zvonili. Ne moremo jih pogrešati, mi katoličani prav posebno ne, saj imamo službo božjo, najsvetejšo daritev v naših cerkvah. In uprav zdaj v vojnih časih so nam takorekoč govorili tolažbo v naša pobita srca. Bil je glas zvonov kakor pozdrav iz svete večnosti, kamer se je preselil padli sin, ali pozdrav od očeta, stoječega na fronti.

Tudi potrebni so nam naši zvonovi. Moderni človek tiči globoko v svojih vsakdanjih skrbeh in opravkih, treba ga je z močnim, krepkim glasom povabiti v cerkev k službi božji. To je nekako zunanja sila, prav primerna razmeram našega časa. Saj so skrbi za vsakdanji kruh, za delo napredka, rokodelstva in fabrike tako ogromne, da se v njih človek takorekoč potopi. Žene se bedni zemljan od dela do dela, od skrbi do skrbi z enega

razburjenja v drugo, da slednjič še časa nima misliti na večnost in svojo dušo, na sveto vero in božjo službo. Vse skupaj pozabi.

Tedaj pa vdari na njegovo uho glas zvonjenja, opomin: oj človek, kam hitiš?! Pridi vendar tudi v hišo božjo! Spočij se malo od vsakdanjih trudov, poišči hrane svoji duši! Lačna je, zanemaril si jo! — In stopil je v cerkev, glas zvona ga je privabil! Tu zdaj čuti njegova duša, da diha v njo sapica z večnih višav, in blesteče sveče razsvetlujejo temo njegovega srca! — Resnica je, ako zvonovi ne bodo več vabili, ako bi njihov glas obmolknil za vselej, bila bi to nepregledna škoda za versko življenje marsikateriga kristjana. Zato ljubimo zvonove.

Ali mi otroci Marijine cerkve ljubimo svoje zvonove še posebej iskreno. Oni so takorekoč del našega imetja, košček našega srca. Saj smo jih priskrbeli sami s svojim denarjem. Dekleta so zložile svoje prihranke, da si kupijo svoj lastni zvon, razni dobrotniki so žrtvovali ogromne vsote, le da bi nabavili prav lepo doneče, krasno ubrane zvonove.

In zdaj nam vsem, tem dobrotnikom pa še posebej, krvavi srce. Polni bridkosti se vprašajo, ali je to prav, ali sme tako biti?! — Dragi moji! Poglejte na vojaka, ki je daroval lastno nogo, na junaka, ki mu je odtrgalo eno roko ali obe! Pojdite v Gradec v zavod za slepce, v bolnišnico in pogledjte junake, ki so dali najdražji biser, najdražji zaklad človeka, svoje oko, in so slepi za vedno! Potem pa vprašajte: Ali je to prav?! Bog nam je naložil kazen, vojska strašna brezobzirna zahteva žrtve — in če daš v blagor domovine ljubljene zvon — je pač to bitko in grenko — ali ne tisočeri del onega gorja, ki ga nosijo pohabljeni vojaki, ali bedne matere, ki jim je vojska vzela edinega sina; ali marsikateri dva — tri in še več.

Domovini moramo žrtvovati vse, tako zahteva pokorščina po božji volji. Zvonovi so zlit iz snovi, ki jo porabijo za orožje v našo brambo, zlit so iz bakra in cina ali kositra. Že pred 3000 leti so delali zvonove iz teh kovin, ker so v izkopavinah starega mesta Ninive našli zvon iz istih snovi.

Radi žrtvujemo tudi to, kar rabi domovina v težkih časih skrajne sile. Saj smo navajeni žrtev, ne bodimo nevoljni, ne bodimo nepotrpežljivi, ako nas Bog poskuša, kakor nekoč svetopisemskega Joba, kateremu je vzel vse, da ga je potem stokratno oblagodaryl.

Saj je boljše, da nam vzamejo zvonove iz zvonikov, kakor da bi nam sovražniki podrli in požgali naše cerkve, porušili in razdejali domove in hiše, pomorili žene in otroke!

Kljub vsem žrtvam glejmo z zaupanjem v prihodnjost! Po dnevih bridkosti se bodo prisvetili solčni dnevi jasne bodočnosti in upajmo, da bo zadnji zvonček, ki nam je ostal, kmalu zadonel ko zvon zmage in dolgo zaželjenega miru. *P. Filip Benicij.*

LJUDMILA:

Eni in mnogim!

rščanska mati tretjerednica! Z majhno vsotico denarja in skromno balo si začela ob strani ljubljeneža moža gospodinjiti. Le Bog je videl tvoje skrbi in težave; le on ti je dajal moči, da nisi že zdavnaj omagala v borbi za vsakdanji kruh. Veselila si se zdravih otrok, pri tem pa tudi s strahom gledala v prihodnjost, kako jih boš mogla preživiti. Za dušni in telesni blagor svoje dece si bila vseskozi v resnici mati. V svesti si svoje velike odgovornosti nisi prav nobene prilike zamudila, opominjati jih k čednostnemu življenju. Otroci so odrasčali, ti si pa pešala in se starala bolj in bolj. Komaj si že čakala dne, ko bi mogla izročiti veliko posestvo in premoženje, katero sta si z možem pripravila z mnogim trudom in žrtvami, enemu izmed sinov. Ravno ko si hotela položiti roke v naročje in se veseliti zasluženega počitka, pa ti odvzame cesarsko povelje vse tvoje čvrste sinove in Bog ve, če jih boš videla še kedaj. Uboga mati! Razumem tvojo žalost in občudujem tiho vdanost, s katero prenašaš tako bridko poskušnjo. Toda nisi še izpila zadnje kaplje iz kupe trpljenja. Nad tvojo osivelo glavo se zbirajo zopet črni oblaki; Bog ima za tvojo v trpljenju preizkušeno dušo pripravljeno novo veliko bridkost. Ali boš imela dovolj moči prenesti vdarec, ki te čaka?! O da, saj si sklenila z junaško potrpežljivostjo prenesti vse, karkoli bi te še imelo zadeti na tvojem križev polnem zemeljskem potovanju.

— Kaj ne, kakor strela z jasnega, te je zadela izjava tvoje ljubljene hčerke — edine opore v tvoji starosti —, da želi iti v samostan in tam služiti Bogu in po njem kot usmiljenka bednemu človeštvu. Beseda ti je zamrla na ustnicah; v hipu si se spomnila svojega trpljenja, skrbi in prečutih noči; vse mnogoletne žrtve, da bi s časnim čim najbolje preskrbela svoje otroke, so ti pred očmi in nehote se ti izvije iz prs globok vzdih. Rahlo očitajoče besede sledijo na to: Ali je to hvaležnost za vse, kar sem s teboj pretrpela?! Ali tako izpolnjuješ četrto božjo zapoved?! Mati tretjerednica! Ne vdajaj se nezaupnosti, češ, Bog me je popolnoma pozabil; ravno to, da te s trpljenjem obiskuje, je gotovo znamenje, da te ni pozabil. Pojdi pred Najsветеjše in zahvali Boga, da te odlikuje pred tolikimi pobožnimi tretjerednicami, ki bi si štele v največjo srečo imeti le enega sina redovnika, le eno hčer redovnico. Mnoge te zavidajo zbog tvoje časti, ti pa — tožiš. Bog kliče tvojo hčer v samoto, ti jo pa skušaš pri sebi obdržati z zelo zapeljivimi obljubami; tudi z grožnjo, da ji ne daš potrebnega denarja, (dasi ti je lahko mogoče) se drzneš kljubovati klicu božjemu. Ali si že brala o tisti pobožni materi, ki je s svojim jädikovanjem in tožbami prisilila sina, da je zapustil novicijat in se vrnil k njej domov; pa se ni dolgo veselila sreče ob strani čednostnega sina. Bog je nesrečnico z lastnim sinom kaznoval; fant je zašel v slabo družbo, postal strasten igravec, pijanec in okradel za velike vsote večkrat svojo mater ter enkrat v prepiru tovariša skoraj ubil. Ti gotovo nočeš klicati jeze božje náse in na svojce, torej pa ukloni glavo in prenesi junaško tudi to poskušnjo v neomajanem zaupanju v božjo previdnost, on ki živi ptice pod nebom in oblači lilije na polju, tudi tebe ne bo zapustil. Pokaži syetu, da v trpljenju nisi slabotna žena, temuč junakinja. Blagoslovi ljubljeno hčerko in reci s trpinom Jobom: „Gospod je dal, Gospod je vzel, Njegovo Ime bodi češčeno!“

Pogled nazaj in naprej.

b raznih slovesnih prilikah se človek rad ozre nazaj in naprej. Skoro nehote mu splavajo misli v dneve, ki so minuli, z velikimi pogledi objame duh mnogo-vrstno pisano pot, ki jo je prehodil, presodi in pre-tehta, kaj je doživel, kaj in koliko dosegel ali morda celo zgubil — veselje ga prevzame pri pogledu na tihe zmage in očitne uspehe, bolečina ga stisne, ako zapazi, da je mnogo ur poteklo v morje večnosti, ne da bi se bila duša količkaj približala svojemu namenu. O dnevi, ki smo vas prejeli od Gospodarja preteklosti, kako hitro ste zbežali, sedaj se nam odkriva vaša cena! Če bi mogel, kako željno bi vas poklical nazaj ali minuli ste in, ako vas nisem posvetil Gospodu, gorje — zbežali ste in meni je ostala le odgovornost pred tistim, ki vse vidi in sodi! — Potreben je pogled nazaj in nad vse koristen. Preteklost, zgodovina nas mora učiti. Le škoda, da ljudje v moreči vsakdanjosti nimajo bistrega vpogleda v čase in dogodke, ki so že davno vzeli slovo. Bedni sužnji zunanjih čutov! Vi, ki tožite in jadikujete radi nadlog sedanjih dni, pogledjte živo v staro dobo, v tiste hiše, ko ste poznali komaj besedo „vojska“, priključite si tiste ure v spomin in si odgovorite odkrito! Ali niste le prepogosto zdihovali nad onimi trenotki takrat, ko ste jih do-življali? Takrat, ko so šli mimo vaših rok, mimo vaših pogledov, mimo vaših src in duš — oni hiši. Dobro si jih oglejte — tiste dneve, ki pravite sedaj, da so bili dnevi zadovoljnosti in sreče. Aj, aj! Tisti pretekli časi vam porečejo: „zdaj nas hvalite, zdaj, ko spavamo v morju pozabe, takrat pa, ko smo objemali vaše osrčje, ste se jezili nad nami!“ — In če so bile kedaj urice čistega veselja in užitka, ali ste bili v resnici tako srečni, tako zadovoljni kakor se vam dozdeva sedaj, ko se je teža minut in sekund brezmejno povečala?! O, kaj še! Vaše srcé je hrepenelo naprej, to je njegova postava. Pričakovali ste srečo v prihodnjosti. To je bilo prav. Pričakovali pa ste jo tukaj, tukaj na zemlji, na zemlji, ki ni in ne more biti raj, na tem svetu, v teh bežnih urah ste pričakovali sreče . . . In to ni bilo prav. Dokler ne boste, duše, dospele v naročje tistega, ki je večni in neskončno lep in dober, dokler ne boste gledale njegove slave, njegove luči, ne

boste dosegle popolnega miru in zadovoljnosti. In tako se pogled, ki se je bil zatopil v minulo, v zgodovino, sam po sebi okrene in obrne naprej. Cilj imamo in namen. Velik je in nad vse vzvišen, prost zmote in nepopolnosti. Gledanje božje v nebesih, gledati slavo večnega Očeta in piti iz studencev živé vodé — ali so to samo prazne marnje! Ali je kraljestvo milosti in slave le prazna domneva, beseda brez pomena?! O ne, nikoli in nikakor ne! To, kar je duhovno, to kar je nadčutno, ima večjo gotovost nego vse čutne, vse časne zemeljske reči. Zatorej pa kvišku srca, vi boječi, vi pobiti in otožni! Ne tožimo nad grenkostmi, ki nas tarejo vsak dan sproti, temuč obžalujmo le, da v neredni skrbi mislimo zgolj na svoje malenkostne zadeve in da na minljive stvari navezavamo srce in dušo, odločeno za večno ljubezen. Dolga je pot: očistiti dušni obraz vseh peg in madežev, pripraviti se s prižganimi svetilkami dobrih del na prihod nebeškega ženina, na ženitnino brezmadežnega Jagnjeta. Naj nas ne oplaší ozka in strma pot, ne njena nepregledna dolgost, za dušo-edinico ni nobeno delo preveč, nobena skrb prevelika!

Tako. Sedaj je pogledal urednik „Cvetja“ naprej in nazaj. In kakšen bo sklep? Tak-le: dragoceni čas je treba spróti dobro porabiti! In čujte, tega sklepa se urednik čestokrat ni držal, zato je marsikaj dobrega izostalo. Težka krivda pred Vsevednim! Z naprej bo skušal več storiti in bolje. Ne, zares, nisem hotel očitati vam, le sebi sem želel izprašati vest, in zato sem pogledal nazaj in naprej.

Kratko vprašanje. Ali ste bili zadovoljni z našim listom? — Vi pravite: »da in ne«. Torej, kar je bilo dobrega, naj bo Bogu v slavo in v hvalo vsem, sotrudnikom in naročnikom! Kar pa je bilo slabega, površnega, pomanjkljivega, to vse urednik prav rad nase vzame. Vse skupaj pa povabim na pridno sodelovanje in naročbo za prihodnje leto. Ljubi Bog nam daj svojo pomoč in blagoslov!

P. Evstahij.

Pismo iz Jeruzalema.

Marsikdo se je začudil, kako je to, da se bojujejo turške, nemške in avstrijske čete pri Gazi, v deželi starih Filistejcev, mej tem ko smo bili vsi trdnega mnenja, da si stojita sovražnika, Anglež in naš zaveznik Turek, v gesenski deželi nasproti, vsak na eni strani Suéškega prekopa.

Žalibog, da je bila turška in naša zavezniška moč tamkaj preslaba: manjkalo je čvrstih anatolskih t. j. pravih turških čet, turški vojaki arabskega plemena pa so nezanesljivi in še nezanesljivejši beduinski rodovi, ki naj bi pomagali redni armadi, so pa nasprotno radi uhajali k sovražniku. To je bilo vzrok, da so se naše čete umeknile do Gaze; Angleži so že sanjali, kako bodo letošnjo velikonoč obhajali v Jeruzalemu.

Dne 26. marca 1917. je bila prva bitka pri Gazi, ki je ostala neodločena. V noči nato je polkovnik pl. Kres, poveljnik nemških zavezniških čet, pripeljal na bojišče dvoje svežih divizij: temu ojačenju pa Angleži niso bili kos in so se morali z velikimi zgubami umekniti proti jugu. Tudi poznejši njihovi napadi v aprilu niso uspeli. Od takrat pa se je turška moč tako ojačila, da ji Angleži kljub italijanski pomoči ne bodo več kos. Na tamkajšnjem bojišču vlada sedaj mir. Za enkrat se Angležem ni posrečilo z zmagovitim orožjem priti v Jeruzalem obhajati velikonoč.

Pač pa so naši avstrijski vojaki na spodbuden način praznovali velikonoč v tem sv. mestu. Sploh so naši vojaki vsled svoje vernosti zelo v čislih pri Jeruzalemčanih. Na veliki četrtek so s častniki vred skoraj vsi z malimi izjemami prejeli sv. zakramente v cerkvi Božjega Groba. Mej dvanajsterimi možmi, ki jim jeruzalemski patrijarh v spomin na ponižno dejanje Gospodovo umiva noge, je bil tudi en avstrijski častnik in čvetero vojakov. Na velikonočno nedeljo je avstrijsko vojaštvo z godbo spremilo patrijarha pri običajnem slovesnem vходу v cerkev Božjega Groba; pri popoldanski procesiji z Najsvetejšim, podobni našemu vstajenju na veliko soboto, je naše vojaštvo delalo špalir in štirje častniki so z golimi sabljami spremljali ob nebesu jeruzalemskega pomožnega škofa, ki je nosil Najsvetejše. Vsled teh in drugih znamenj svoje vernosti so se naši vojaki zelo prikupili tamošnjim domačinom. Gotovo je med njimi tudi kaj takih, čijih oče ali mati sta bila v teku zadnjih let obiskala sv. kraje, molila tamkaj za svoje otroke, svojo družino, svojo domovino, ki jo sedaj njun sin brani na svetih tleh pred krivičnimi sovražniki, zraven pa prosi v „mestu miru“, Jeruzalemu, Kralja miru Jezusa, naj on pošlje svoj mir med ljudstva, ki jim ga sebični svet ne more dati. P. J. K.

Dopisi.

Zavrče ob Dravi. (Štajersko.) „Nič ne more bolj razveseliti Našega srca, kakor to, da se prav močno razširi tretji red . . . , ta red bo rešil pod varstvom svojega sv. ustanovitelja svet velikega zla, katero ga je obiskalo“, tako so rekli dne 28. oktobra leta 1882 sv. oče Leon XIII. v nagovoru do kardinalov. — Pij X. pa so kmalu potem, ko so nastopili papeški prestol, pri neki avdijenci izrazili željo, naj bi verniki v velikih množicah pristopili k tretjemu redu, ki je tako bogat milosti in pravic ter prinaša toliko duhovnega dobička krščanskemu ljudstvu.

Ta-le toliko hvaljen in priporočan tretji red sv. Frančiška je v Zavrču vpeljal dekan preč. g. Janez Trampuš, dne 24. februarja leta 1861. — Njegov naslednik je bil preč. g. Rupert Šuta, kateremu je sledil preč. g. Jožef Kralj, kateri je umrl dne 18. februarja leta 1917. Vsi od teh treh gospodov sprejeti udje III. reda so vpisani v mariborskem glavnem zapisniku.

Dne 1. avgusta l. 1917 je nastopil župnijo sv. Nikolaja v Zavrču preč. g. Anton Podvinski, poprej župnik pri sv. Juriju na Remšniku. Takoj je želel imeti III. red kanonično vstanovljen. Kakor je nekdanj preč. g. Jožefu Kralj izposloval fakulteto „ad personam“, tako je tudi sedaj fakulteto za kanonično ustanovitev oskrbel mariborski vizitator p. Filip Benicij. — S pooblaščenjem preč. provincijalata frančiškanskega reda v Ljubljani in z dovoljenjem preč. kn. šk. lavantinskega ordinarijata v Mariboru, se je tretji red sv. Frančiška Asiškega v Zavrču kanonično vstanovil dne 28. oktobra l. 1917 na 22. nedeljo po binkošti, na praznik svetih apostolov Simona in Jude, katerih podobe so na velikem oltarju. Ob tej priliki se je vpeljala organizacija. Vizitator p. Filip Benicij iz Maribora je imenoval za dobo treh let sledeče predstojništvo: I. za moške: predstojnik: Lorbek Jakob, posestnik, Turskivrh šte. 73.; namestnik: Pungraič Jurij, posestnik, Belskivrh šte. 90.; svetovavec: Žuran Franc, posestnik, Korenjak št. 20. — II. za ženske: predstojnica: Šešek Marija, posestn. hči, Goričak šte. 38.; namestnica: Žunec Marija, samska viničarka, Turskivrh šte. 75.; svetovavke: 1. za Zavrče, Gaberje, Hrastovec in Dobravo: Pintarič Marija, dekla, Dobrava šte. 13.; 2. za Turskivrh, Goričak, Drenovec in Korenjak: Kokot Marija, kmetica, Turskivrh šte. 66.; 3. za Gorenski vrh, Pistike in Belskivrh: Žula Ana, km. vdova, Belskivrh šte. 1.

Spodnja Sv. Kungota. Že od nekdanj je štel III. red sv. Frančiška Asiškega pri Sp. Sv. Kungoti nekaj udov, ki so hodili k nauku v Maribor. Na povabilo takratnega župnika preč. g. Antona Kociper, ki je sedaj župnik na Pônikvi ob južni železnici, je imel

vizitator III. reda p. Filip Benicij iz Maribora tukaj prvi tretjeradni shod dne 26. oktobra 1913. Glavni namen tega shoda je bil, popisati v župniji bivaajoče ude III. reda in napraviti zapisnik udov III. reda za našo župnijo. — Oglasilo se jih je 12, med temi najstarejša Jozefa Grušovnik, ki je bila 9. decembra 1880 v Mariboru v III. red sprejeta. Ob tej priliki jih je na novo pristopilo 26 udov. Prihodnji dve leti so se vršile običajne vizitacije udov III. reda. — Pod sedanjim župnikom preč. g. Vincencijem Kraner, ki so 1. julija 1917 nastopili našo župnijo, se je III. red sv. Frančiška organiziral in kanonično ustanovil dne 2. septembra 1917 na 14. nedeljo po binkošti. Pater vizitator je imenoval prvo predstojništvo za dobo treh let. V predstojništvo so bili poklicani: I. za moške: predstojnik: Temerl Franc, kmet, Gradiška št. 15; namestnik: Sernec Franc, organist, Gradiška šte. 21.; svetovavec: Kramberger Anton, kmečki sin, Gradiška št. 18. — II. za ženske: predstojnica: Leber Terezija, kmetica, Gradiška šte. 2.; namestnica: Kajbič Terezija, posestniška hči, Rošpah šte. 25.; svetovavke: 1. za Gradiško: Kramberger Elizabeta, km. hči, Gradiška šte. 18; 2. za Dobrenje: Valcl Katarina, dekla, Dobrenje šte. 34; 3. za Ranco in Cirknico: Drozg Otilija, kmetica, Ranca šte. 32; 4. za Kozjak in Rošpah: Deutschmann Jozefa, oskrbnica, Rošpah št. 16.

Brezno ob Dravi. Da bi se v tem kraju utrdilo krščansko življenje zlasti spokorno zatajevanje in posnemanje Kristusa in Marije Device po vzoru in vzgledu sv. Frančiška Asiškega, reformatorja sveta, in svetnikov kakor svetnic njegovih treh redov, so na povabilo našega preč. g. župnika Friderika Volčič prihiteli iz Maribora ravnatelj in vizitator III. reda p. Filip Benicij na cvetno nedeljo, dne 16. aprila 1916 v Brezno zbirat raztresene, v drugih farah vsprejete, sedaj v naši fari živeče ude tretjega reda, in obenem navduševat ljudstvo za pristop v tako blagoslovljen red. — Dotedanjih udov se je zglasilo 10 in na novo jih je pristopilo 9. Pričel in uredil se je lasten zapisnik udov tretjega reda za župnijo M. B. v Breznu. — Za tem se je kovalo železo, dokler je bilo vroče. Še isto leto so sledile tri vizitacije. — Ker je število udov III. reda naraslo na 47 in sicer 30 ženskih in 17 moških, se je na 21. pobinkoštno nedeljo, na god sv. Uršule, dne 21. oktobra 1917 tretji red kanonično ustanovil in organiziral. Ob tej priliki jih je zopet 12 na novo pristopilo. — V predstojništvo so bili poklicani: I. za moške: predstojnik: Rižnik Janez, kmet in cerkveni ključar, Janževrh šte. 28.; namestnik: Rek Ignac, kmet in cerkveni ključar, Javnek šte. 31.; svetovavec: Prassnitz Martin, najemnik, Janževrh šte. 27. II. za ženske: predstojnica: Trnjak Ana, postiljonova žena, Brezno šte. 42.; namestnica: Ambrož Uršula, železničarjeva žena, Rottenberg šte. 66.; svetovavke: 1. za Brezno in Javnek: Kozjak Marija, samska zasebnica, Brezno šte. 13.; 2. za Kozjivrh: Arich Antnija, omožena najemnica, Kozjivrh šte. 38.; 3. za Janževrh in Rottenberg: Rižnik Elizabeta, km. hči, Janževrh šte. 28.

Razgled po serafinskem svetu.

Naša ljuba Goriška je rešena sovražnika. Ta novica je vse begunce napolnila z velikim veseljem. Sv. Gora, Kostanjevica in druga svetišča, mesto Gorica in ostala mesta, vasi in sela; vse nam je zdaj še enkrat bolj pri srcu. Upajmo, da naše trpljenje in molitve niso zastoj! Prišli bodo boljši časi; iz razvalin bo vstalo novo življenje.

Kako je na Kostanjevici. Od daleč bi človek sodil, da je na Kostanjevici razen zvonika še vse kot poprej. Vendar je ostalo od cerkve le še preluknjano pročelje, zahodna stena in prezbiterij; epistelska stran in ves strop z lepimi fresko-slikami sta porušena. S kora še zijajo orglje brez piščal. Porušen je oratorij in razdejane so vse samostanske celice v nadstropju; le spodnjim prostorom je vojna kolikor toliko prizanesla. — Ves hribček je prepleten z globokimi jarki, staro košato drevje oropano najlepših vej. Vrt razkopan. Zgoraj pod cipresami pa leži malo pokopališče padlih italijanskih vojakov.

O smrti p. Aleksandra. „P. Aleksandra Vavpotiča je vstrelil neki italijanski stotnik brez sodnega postopanja. Pozneje so Italijani sami priznali, da je bil p. Aleksander nedolžen in so bili tega dogodka žalostni. Ali vkljub temu je ostal stotnik ves čas v Gorici in bil celo za majorja povišan.“ Tako je vedela povedati oseba (č. M. Mehtilda Grčar, uršulinka), ki je preživela dneve italijanske okupacije v Gorici.

Prvo slovesno godovanje našega presvetlega cesarja Karola, dne 4. novembra 1917, ostane za vse čase zapisano z bisernimi črkami v svetovni zgodovini. Ta dan je namreč Nj. apostolsko Veličanstvo izdalo naredbo, ki je ž njo za vselej odpravljen dvoboj v naši armadi. Preporne zadeve zastran razžaljenja časti bodo zanaprej prišle pred vojaška razsodišča. Dvoboj, ta zmotni predsodek o časti, je namreč nasproten božji postavi in cerkveno že od nekdaj prepovedan.

Papeževi darovi v sedanji vojski. Vse delo sedanjega papeža se osredotočuje v tem, da bi spravil narode mej seboj in po svojih močeh omilil grozote vojske, v ta namen je tudi vedno rad dajal miloščino vsem potrebnim in nesrečnim, kolikor so mu pač dopuščali njegovi dohodki. Naj sledi tu kratek pregled papeževih darov v sedanji vojski. Meseca januarija 1914 je daroval 10 tisoč frankov za opustošeno Belgijo in Poljsko. Spomladi l. 1915 je dal zopet 25 tisoč frankov za Belgijce in istotako za Poljake. Ravno tako je poslal isto spomlad 40 tisoč frankov pariškemu nadškofu za nesrečne Francoze in obenem za Pruse 10 tisoč mark. 10 tisoč mark je kmalu potem poslal luksemburškemu škofu in enako vsoto škofu v Utrehtu za vsled velikanske povodnji

bedne Holandce. Za Srbijo in Črnogoro, kjer je le zelo malo katoličanov, je daroval 15 tisoč frankov in 90 tisoč frankov za nesrečne Litvance. Jednako je vsem avstro-ogrskim ujetnikom v Italiji poslal mnogo bogatih darov s svojim pozdravom in apostolskim blagoslovom. Četudi vsota sama na sebi ni ravno preveč velika, vendar je zelo ogromna z ozirom na papeževe dohodke; pomisliti treba, da mu razen vatikanske palače ni ostalo ničesar od cerkvene države. In vendar se še dobe ljudje, ki zabavljajo čez papeža! On je in se je tudi pokazal očeta vseh, ki ne pozna nobene razlike med nesrečnimi, ampak vsem potrebnim jednako rad pomaga, ker — ko najvišji pastir človeških duš — ljubi vse brez razločka.

Umrl je dne 1. sept. t. l. na Španskem gróf Merri (Merry) del Val; oče prejšnjega papeževega državnega tajnika, kardinala Rafaela M. del Val. Dolgo vrsto let, do l. 1903, je bil španski poslanik pri sveti stolici. L. 1865, ko je bil rojen njegov sin, sedanji kardinal, je bil španski poslaniški svetnik v Londonu. Papež Leon XIII. mu je vsled njegovih velikih zaslug za katoliško stvar podelil najvišje papeško odlikovanje, takozvani „Kristusov red“.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine celjske:

Celje: Franc (Ludvik) Lipovšek, Marija (Frančiška) Glinšek (51 let v III. redu), Terezija (Marjeta Kort.) Rude, Marija Šporn, Urša (Marija) Cokan, Neža (Magdalena) Baumgartner; Šmartno v Rožni dolini: Anton (Frančišek) Dimec; Nova cerkev: Helena (Metodija) Dokler, Helena (Serafina) Novak; Vojnik: Ana (Frančiška) Trauner, Lizabeta (Marjeta Kort.) Samec; Št. Jurij ob j. žel.: Helena (Klara) Jevšinek, Neža (Marija) Klinar, Janez (Anton Pad.) Košec, Anton (Frančišek) Koštomaj, Ivana (Lizabeta) Močnik; Gotovlje: Julijana (Serafina) Kač; Polzela: Leopold (Frančišek) Drolc, Franc (Dominik) Verdel; Št. Pavel: Neža (Marija) Lapornik, Frančiška (Lizabeta) Škorjanc, Terezija (Mihelina) Kisovar, Mica (Veronika) Herodež; Šoštanj: Antonija Tučman; Št. Ilj pri Mislinji: Ana (Lizabeta) Sredenšek; Frankolovo: Apolonija (Ludovika) Venko; Šmarje: Jera (Marija) Pilko, Frančiška Kokot; Zibika: Helena (Terezija) Hajnšek, Marija Čokel; Št. Jedert: Janez (J. Kapistran) Jelenšek (pri vojaki v Ljubljani); Dol: Helena (Klara) Kuhar; Konjice: Amalija (Alojzija) Vogrinc; Rodeče: Marija (Ana) Lamper, Marija (Lizabeta) Kišek; Št. Rupert (Svetina): Katarina (Ana) Klinar; Griže: Marija (Lizabeta) Golavšek.

2) skupščine mariborske:

Maribor: častita S. Mar. Petronila, rojena Neža Kukovič, šolska sestra III. reda sv. Frančiška, † 2. nov. 1917 v 29. letu svoje starosti. Ana Nekrep, Antonija Schrei, Terezija Klojčnik, Jozefina Mathiaschitsch, Marija Schneeberger; Svečina: Marija Schauerl; Brezno: Elizabeta Vezovnik; Ruše: Anton Romat; Sv. Peter pri Mariboru: Ana Markuš; Sv. Marjeta ob Pesnici: Marija Gornik, Antonija Klemenčič.

3) skupščine svetotrojiške:

Sv. Rupert v Slov. goricah: Neža Kotnik (31 l. v III. r.); Sv. Ana n'ja Krempergu: Jera Zemljč (20 l. v III. r.), Marija Bauman (33 l. v III. r.); Sv. Lenart v Slov. g.: Jera Kramberger (32 l. v III. r.); Sv. Peter pri Radgoni: Štefan Pavlič (15 l. v III. r.).

4) skupščine goriške na Kostanjevici:

Štefan Kovačič, mnogoletni cerkveni ključar v Avčah pri Kanalu, dobro znan na Kostanjevici, kamer je rad zahajal k redovnim shodom, umrl 25. okt. 1917 kot begunec v Cerknem; prenašal je italijansko obstreljevanje na bojni fronti več nego dve leti, v tem času je s svojimi vred prebil mnogo noči v votlini pod skalami več nego v rojstni hiši; ob naglem begu pri izpraznitvi rojstne vasi ob začetku enajste soške bitke je zapustil in zgubil vse svoje premoženje; edina krava, katero je še imel, mu je zgorela ob tej priliki; umrl je vdan v voljo božjo, blagoslavljač vse svoje sestre in hčere, raztresene po svetu; naj zdaj v miru počiva v zemlji daleč od doma! — G. Matilda Berlot, stara 53 let, umrla nagle smrti v Ribnici na Dolenjskem; službovala je do italijanske vojne kot učiteljica v dež. zavodu za gluhonemę v Gorici. Marija (Jovana) Jurca, tretjerednica kostanjeviške skupščine, umrla 28. okt. 1917 v Trstu (36 let v III. redu).

5) skupščine ljubljanske:

Frančiška Tomažič, odbornica tretjega reda za Moste in Vodmat in pospešiteljica Frančiškanske misijonske družbe. Barbara Levec, Ana Elikan, Marija Peterlin, Apolonija Vernik.

6) skupščine kamniške:

Komenda: Marija (Marjeta) Kern, Marijana (Terezija) Sešek, Terezija (Katar. Sljenska) Janežič, Martin (Anton) Kogler, Janez (Jožef) Sešek; Cerklje: Neža (Jozefa) Flegar.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Simon Male in Martin Ogriz, Podvranjca. Priporočata se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev:

J. G. sebe, da bi se mogel greha varovati in natanko spolnjevati verske in stanovske dolžnosti ter rojstno hišo, da bi ji ljubi Bog podelil mir in blagoslov. Vsem tretjerednikom bodi priporočen v molitev neki vojak, da bi dosegel milost vere in da ne bi obupal. Neka oseba priporoča sebe v več dobrih namenov, bolno mater in sorodnike, pokojne in žive, več vojakov enega še posebno, da bi se vrnil na pravo pot in opravil sv. spoved. Več oseb, ki so umrle nagle smrti. Vojaki na bojišču, begunci in umirajoči. Vse prošnje, ki še niso bile uslišane.

Zahvala za vslišano molitev.

Prisrčno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu in preč. Srcu Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Frančišku Seraf. in sv. Roku za ljubo zdravje ter za več uslišanih prošenj. J. G. — Materi božji in sv. Antonu se zahvalim, da je čudovito ozdravel moj brat po grozni bolezni tako, da sedaj lahko nadaljuje svoje študije. P. G. — Tretjerednica Terezija Vizjak se lepo zahvaljuje Materi milosti v Mariboru in sv. Antonu Padovanskemu za večkratno uslišanje, posebno za ozdravljenje ljubega očeta in vrnitev ljubezni med družino. V čast presv. Srcu Jezusovemu, preč. Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu, posebej še Mariji lurški v Rajhenburgu se zahvaljujem za večkratno uslišanje. Z. Ž. iz Maribora.

Darovi.

Armada sv. Križa. — Miloščina udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v oktobru: Alojzija Kolarič, Sv. Miklavž 24 K; Jerica Bergant, Poženk 50 K; Ana Filipič, Godemarci 26 K; P. Gabrijel Planinšek, Ljubljana 14 K; Preč. g. prof. Zidanšek, Maribor 100 K; Kuna Homer, Sv. Lovrenc 16·10 K; P. Marijofil Holeček, Brezje 9·80 K; Ana Hudej, Radegunda 7·40 K; Marija Male, Podvranjca 32 K. Došlo v Kamnik: Marija Rode, Rodica 22 K; v zakristiji se je nabralo: 52·70 K.

Za kitajski misijon: Neimenovana v Kamniku za otroka, ki naj se imenuje Angela 20 K.

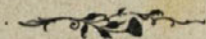
Za afrikanke misijone: Pustoslemšek iz Gornjega Grada (po g. kaplanu Vogrincu) za dva zamorska otroka 40 K.

Za sv. Višarje: dva dobrotnika v Laškem trgu 20·90 K.

Za cerkev in samostan v Brežicah so darovali:

Tretji red in dobrotniki, Mar. Nazaret **214·80 K.** P. E. Pečar, Sv. Križ-Cesta **20 K.** Po **10 K:** Zagradišnik M., Paka; dve neimenovani osebi v Kamniku; Zalokar I., žpk, Gročana. Lapanja F., Šebrelje **8 K.** Lipeč N., Radeče **7 K.** Potočnik M., Sv. Trojica v Slov. g. **4 K.** Črmelj M., Radeče **2 K.** Po **1 K:** Kmetič A., Radeče; Novak A., Radeče; Novak F., Radeče; Praznik M., Luče.

Vsem dobrotnikom: Bog plačaj z večnimi darovi!

Nihil obstat. P. Constantinus Luser. — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. Imprimatur. P. Placidus Fabiani, Min. Prov. — Vredil P. Evstahij Berlec.